

ANJA JANSSEN

Zee van sterren



Een hemel vol lichtjes en ze hadden alleen oog voor elkaar

Anja Janssen



Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020553956
ISBN e-book 9789020553963
NUR 340

© 2024 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp, Baarn

www.anjajanssen.eu
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Lia.

Gezellige zomeravonden, diepgang en hilariteit aan zee.
Ik koester ieder moment.

1

Voor de derde keer in tien minuten schik ik de visitekaartjes naast de kassa. Niet dat er iets veranderd is in de anderhalve minuut dat ik het voor het laatst deed. ‘Het is rustig, hè?’

Martha glimlacht naar me, bij haar ooghoeken ontstaan nog meer rimpeltjes. *‘Lukt ’et vandaege nie, dan lukt ’et merrege, zakmazahhe.’* Ze knikt met haar hoofd naar buiten. *‘Tis oaltied ’n aap of ’n beer.’*

Ik geef haar een seintje om haar eraan te herinneren dat ze weer dialect praat. Niet dat ik dat storend vind, ik vind het zelfs heel schattig klinken, maar ik versta er gewoon geen klap van. Ik mag dan Zeeuwse genen hebben, het dialectgen is niet aan mijn DNA-strengetje blijven plakken.

‘Lukt het vandaag niet, dan lukt het morgen wel.’ Ze glimlacht naar me. *‘Zakmazahhe, ken je nu toch wel?’*

‘Zal ik maar zeggen, toch?’

‘Heel goed. En daarna zei ik, het is altijd een aap of een beer. Als in, het is altijd het een of het andere.’

Ik herhaal de zinnen, maar uit mijn mond klinkt het heel anders. Martha moet erom lachen. ‘Ik denk dat ik nog jaren nodig heb om dat Zeeuws onder de knie te krijgen.’

‘Ieder heeft zijn eigen talent. Laat mij geen horoscoop uitpluizen.’

Het is bijzonder hoe Martha, mijn moeders jeugdviendin, feilloos kan schakelen tussen dialect en Nederlands. Ik vermoed dat het komt omdat ze al zoveel jaren in deze Veerse zeepwinkel werkt en dagelijks met toeristen praat. Ik vind het wel fijn dat ze af en toe wat dialect praat, want zo krijg ik de kans om het te leren. Veere is

tenslotte toch de stad waar ik geboren ben.

Mijn blik dwaalt naar buiten. Lichtroze bloesemblaadjes waaien als dikke regendruppels voorbij op de lentebries. Het is de eerste echte warme voorjaarsdag, het is druk op het terras en ik denk dat het op het strand nog drukker is nu het eindelijk kan. Ik steun met mijn ellebogen op het doorleefde blad van de toonbank en laat mijn hoofd in mijn handen rusten. ‘Denk je dat ze straks nog even langswippen?’ Ik snak naar een volle winkel. Of een bus Japanners.

Ze schudt haar hoofd. Lichtbruine krullen dooraderd met zilver dansen om haar hoofd. ‘*Ik zou d'r m'n bôontjes niet op te weke leggen.*’ Direct steekt ze verontschuldiging haar hand naar me op. ‘Ik zou er niet al te zeker van zijn.’

Mompelend herhaal ik de zin. Ze knikt goedkeurend naar me.

Martha staat halverwege de winkel met haar rug naar de grote kast die de hele wand bestrijkt. Het is haar favoriete plek. Zo heeft ze zicht op de deur en de hele winkel. Ze kan daar echt uren doorbrengen, zonder te mopperen, zonder dat er ook maar een spoortje vermoeidheid op haar gezicht groeit. Geduldig staat ze te wachten op klanten die ze hartelijk begroet zodra ze een voet over de granieten drempel zetten. ‘De meeste toeristen zullen op zo’n eerste warme dag genieten van de zonnestralen. Misschien straks nog.’

‘Ik hoop het.’ Hoewel Veere een heerlijke, nostalgische charme heeft die authentiek en gemoedelijk aandoet, lonkt een strand en zee harder op een dag als deze. Sommige toeristen blijven hangen bij de haven met zijn schattige restaurantjes, bezoeken de kerk of de Stenen Beer en de oude gebouwen. Het huis met die Engelse kanonskogel in de gevel doet het altijd zo goed. Misschien ook omdat ze daar lekkere ijsjes verkopen. Na het rondslechteren pikken ze een terrasje mee bij Hotel Veere, dat recht tegenover Martha’s winkel ligt, of bij een van de restaurants aan de kade, om tot slot lekker nog even te neuzelen in de winkeltjes met ambachtelijke koopwaar. Zo aan het begin van het seizoen zijn de vroege middagen rustig en wordt

het tegen sluitingstijd vaak druk. ‘Kan ik nog iets doen, Martha?’ Ik slaak een diepe zucht. Zo duurt de middag wel heel erg lang.

‘Mijn horoscoop voor deze week?’ Haar ogen twinkelen als ze haar blik verplaatst naar mij. Het is voor haar het hoogtepunt van de week.

‘Ik weet niet of er zoveel verschil zit met die van zondag.’ Ik trek een mondhoek op. ‘Er zitten maar vijf dagen tussen.’

Ze glimlacht als een moeder naar haar kind wanneer die vraagt wie er ’s nachts de sterren aandoet. ‘Er zal vast iets veranderd zijn.’

Ik loop de trap op die vanachter de toonbank naar de bovenverdieping leidt. Ik heb de open ruimte die eerst dienstdeed als kantine voor de lokale middenstand hier een beetje knusser gemaakt door grote Perzische tapijten dubbel te vouwen en aan touwen op te hangen. Zo heb ik afzonderlijke kamertjes gemaakt, wat lekker nostalgisch aandoet en warm aanvoelt. Past perfect bij het oude pandje. Het geeft me ook een gevoel van thuis, want hoewel ik geniet van Zeeland en zijn ongeschreven wetten en regels, mis ik Bali soms echt, vooral op de regenachtige dagen. En die waren er de afgelopen maanden best veel.

De kamer aan de achterkant is mijn slaapkamer, die ligt op het noordoosten en daar komt alleen ’s ochtends een beetje zon, maar ik heb een lekker dik dekbed weten te scoren op Marktplaats en een paar houten pallets, zodat het matras van de grond ligt. In de zomer zal het er ’s avonds heerlijk koel zijn, had ik zo bedacht.

De kamer aan de voorkant gebruik ik als woonkamer. De fauteuil en de bank die ik bij de kringloop heb gekocht en het plantentafeltje dat ik er gratis bij kreeg, zijn de enige meubelstukken. Ik moet nog heel wat uurtjes werken voordat ik ook een lamp en een tafel heb.

Het mooie aan deze ruimte is dat het raam uitkijkt op de winkelstraat en ik ’s avonds de slenterende voorbijgangers vanuit mijn eigen stekkie kan begluren. En het hotel aan de overkant. Bij iedere gast, stelletje of vriendengroep verzin ik een verhaal, zo leuk om te

doen. Mijn eigen reality-tv, en dat zonder dure apparatuur te hoeven aanschaffen. Ik ben sowieso gewend om het zonder te doen. Op Bali hadden we geen apparatuur. Ik vermaakte me tijdens mijn jeugd met wat de natuur me te bieden had: hutten bouwen, insecten omleiden, vissen in de zee achterna zwemmen en op jungle-expeditie gaan. De laatste jaren ben ik me meer gaan verdiepen in de sterren en horoscopen maken. Toen drong de wens zich ook steeds meer op om wat met die kennis te gaan doen en dat is nooit meer weggegaan. Ik moet alleen nog geld zien te vinden om die droom waar te kunnen maken.

Ik rommel tussen de stapels boeken en notitieblokken tot ik die van de horoscopen vind. ‘Hebbes!’ roep ik naar Martha. Op een drafsje huppel ik de trap weer af.

‘Rustig aan, meissie,’ zegt Martha hoofdschuddend. ‘*Nie van je neuze maekn.*’ Ze schudt lachend haar hoofd. ‘Je moet je niet zo druk maken. *Julder* generatie heeft altijd zo’n haast.’

‘De schuld van *julder* generatie en die daarvoor,’ zeg ik met een knipoog.

Martha trekt haar wenkbrauwen hoog op.

‘Jullie hebben de aarde om zeep geholpen en nu is er voor ons geen tijd meer te verliezen.’

Martha grinnikt. ‘Bij mij moet je niet wezen, ik gebruik enkel natuurlijke materialen in mijn zeepjes.’

‘Deze winkel kan anders nog wel wat energiebesparende ingrepen gebruiken, hoor.’ Ik strijk met het puntje van mijn tong langs mijn onderlip als ik de kaart met sterren bestudeer voor de horoscoop van vandaag. ‘Dit oude pand heeft zoveel kieren en gaten dat je de ramen niet open hoeft te zetten om de zee te kunnen ruiken.’

‘Staat dat er?’

Ik hum, bedenk dan dat ik haar vraag niet goed heb gehoord en kijk naar haar op. ‘Wat?’

Ze wijst met een dreinende vinger naar mijn notitieblok. ‘Over die energiebesparing?’

‘O!’ Ik begin hardop te lachen. ‘Nee, dat ging nog over klimaatverandering.’

Ze schudt haar hoofd en verplaatst haar blik naar buiten. ‘Soms kan ik je niet volgen.’

Het is niet alleen het generatieverschil, maar ook het verschil in levensstijl, wordt me, hoe langer ik hier ben, steeds duidelijker. Martha is in Veere geboren, ze is hier opgegroeid en ze zal er, hopelijk pas over een heel lange tijd, ook doodgaan. Dit is haar wereld en meer hoeft ze niet. Ik ben opgegroeid in een commune op Bali. Mijn moeder en haar vriend Raaf waren druk met de yogaschool, het meditatiecentrum en het runnen van de community waar de gasten wekelijks, soms dagelijks wisselden. Doordat ze altijd zo druk bezig waren, had ik flink wat vrijheid, zoveel zelfs dat ik soms snakte naar regels.

Het werd pas leuk toen ik op mijn zestiende tijdens het schoonmaken van een van de huisjes een tablet vond die een gast was vergeten. We hebben hem zes maanden in bewaring gehouden, maar nooit meer iets van de eigenaar gehoord. Inmiddels was iedereen hem vergeten, maar ik niet. Via mijn connecties in het aangrenzende dorp wist ik een handige backpackende IT-student te strikken die het ding voor mij leeghaalde en opnieuw installeerde. Ik kreeg er een gratis cursus bij. En een paar heerlijke nachten samen. Ik glimlach inwendig als ik eraan terugdenk.

Er ging letterlijk een wereld voor me open. Als hongerige puber ging ik op onderzoek uit. Zo kwam ik erachter dat wat mijn moeder en Raaf mij al die jaren hadden verteld over hoe de wereld in elkaar zat, niet de volledige waarheid was, maar eerder een eigen ingekleurde versie van een werkelijkheid zoals zij die graag zien.

‘Heel veel scheelt het niet, maar...’ Ik duw het puntje van mijn tong over mijn onderlip. ‘... dit is wel interessant.’

‘Wat?’ Martha zet een paar stappen dichterbij. Het is bewonderingswaardig hoe sereen al haar handelingen zijn. Lopen, zeep

maken en zelfs poetsen, alles gaat op hetzelfde trage tempo, nooit gehaast, altijd met beheerste kalmte. Het lijkt bijna alsof ze alles op standje yoga doet.

‘Er komt een verandering aan.’

‘O?’ zegt Martha en komt dichterbij. ‘Dat klinkt spannend.’

Martha neemt mijn horoscopen altijd bloedserius. Voor iedere zin heeft ze wel een verklaring. Ik vind het zo fijn dat ze hier zo van geniet. Het is een kleine wederdienst na alles wat ze voor mij heeft gedaan en doet. Zonder haar had ik geen baan en geen slaapplek, en zou ik niet zo snel zijn geaccepteerd in de kleine gemeenschap. Hoewel geaccepteerd eigenlijk een groot woord is, want ik blijf die dochter van Maartje die met een vijf maanden oude baby haar biesen pakte om haar buitenechtelijk kind ergens anders ter wereld groot te brengen. Ik wilde weten waarom ze die stap had genomen en was nieuwsgierig naar de plek waar ik geboren ben. Hoewel ik me langzaam kan voorstellen waarom mijn moeder destijds is vertrokken, de vrijheid in denken en doen van Bali is zo anders dan de gemeenschap hier met al die ongeschreven regels en gebruiken, vind ik het eigenlijk wel een welkome afwisseling na het vrije leven dat ik altijd heb gekend.

In het begin had ik een beetje moeite met die negatieve stempel die ik door de overtuigingen van mijn moeder heb meegekregen. De mensen hier zeggen het niet, maar ik voel aan de blikken en de stiltes tussen de zinnen dat ze mij een beetje wereldvreemd vinden. Bali en Zeeland verschillen als dag en nacht, en dat ik in die zesentwintig jaar dat ik nu op aarde ben slechts mijn eerste vijf maanden plus de drie nu op Zeeuwse grond heb doorgebracht, maakt dat ik me eerder gedraag als toerist dan als inwoner. Maar de drang om ergens bij te horen, deel uit te maken van een gemeenschap die eeuwen teruggaat, voelt steeds warmer, vooral wanneer ik op zondag samen met Martha naar de kerk ga. En al helemaal als ik de verhalen hoor die ze met de Veerse bewoners uitwisselt en de

wederzijdse begripvolle blikken zie die geen woorden behoeven. Wat moet het heerlijk zijn om ergens bij te horen, bij mensen die je door en door kennen.

Ik pen wat steekwoorden neer en bestudeer de kaart van de sterrenhemel. 'Ik weet niet of de verandering nou positief of negatief is,' mompel ik meer tegen mezelf dan tegen haar.

'Dat is wel belangrijk,' zegt Martha en ze knipoogt naar me.

Op momenten als deze mis ik mijn moeder. Hoewel horoscoop-trekken me met de paplepel is ingegoten, ben ik er minder bedreven in dan zij. Loop ik vast, dan heeft zij aan een blik op de sterren genoeg om de tekenen te kunnen lezen en me weer op weg te helpen naar de rest van de betekenis. 'Misschien dat het morgen lukt.' Ik schud mijn hoofd als ik mijn hersenen pijnig om tot een conclusie te komen, maar het zou gissen worden. Mijn moeder heeft me met klem op het hart gedrukt dat nooit te doen. 'Eén verkeerde voor-spelling en je draagt die voorgoed met je mee. Niemand gelooft je daarna nog.'

'Zonde. Wat staat er bij jou, liefde?' Martha doet een rukje met haar kin naar mijn notitieboekje.

Ik bestudeer mijn gedeelte. Maagd. 'Er komt een vreemdeling op mijn pad.'

'Die verdwaald is zeker?' Martha stoot een kort lachje uit.

Ik kijk naar haar met opgetrokken wenkbrauwen. 'Martha, hoor ik dat nou goed? Maak jij serieus een grapje?'

Ze doet een hupje met haar schouders. 'Ik denk dat het jouw invloed is.'

'Vast,' grap ik terug. 'Ik moet oppassen voor een verkeerde keuze. Nou, lekker duidelijk.' Ik sla het boek met een klap dicht en gooi het notatieblokje erbovenop. 'Er komen hier heel de dag vreemdelingen. En keuzes maken doe ik ook iedere dag. Biologische sla of andijvie. Pompoenpitten of walnoten.' Ik begin te lachen. 'Olijfzeepjes of schapenvetschuim.'

‘Nou...’ zegt ze en haar mond glijdt in een smalend glimlachje, ‘... met die vreemdelingen valt het wel mee. Het loopt niet echt storm, hé?’

‘Als we de sterren mogen geloven, komt er vandaag nog een klant.’ Ik kom iets dichterbij en zeg met lagere stem: ‘Een vreemdeling.’

‘Leutig. Eindelijk gaat er iets gebeuren.’

Halfzes en er is nog niet één klant binnen geweest. Ik ben de olijfoliezeepjes aan het stapelen in een leuk torentje als de deurbel rinkelt. Met een ruk kijk ik om.

‘Hoeiendag.’ Met een vriendelijke glimlach die haar zo kenmerkt, groet Martha een man in een wit overhemd, de mouwen tot net onder de ellebogen opgerold. Met zijn lichtblauwe jeans en witte Nikes ziet hij er te flitsend uit voor deze omgeving. Ik frons. Mijn blik glijdt naar boven. Ik slik. Zijn gezicht is een kruising van aantrekkelijk en ruig. Twee zeewiergroene ogen kijken van Martha naar mij. Er verschijnen rimpeltjes naast zijn ooghoeken als hij ons groet.

‘Goedemiddag, dames.’ Zijn stem is warm en rond en heeft een rauw randje. Een beetje schuchter onder zoveel aandacht slentert hij de winkel binnen. Zijn ogen dwalen langs de rekken en de producten die erop staan. Hij slaakt een diepe zucht als hij een rondje draaiend de koopwaar gadeslaat.

Ik leg het laatste mintgroen zeepje op de stapel. Zo onopvallend mogelijk loop ik naar de balie.

‘Zoekt u iets speciaals?’ Martha is me voor.

De man perst zijn volle lippen op elkaar, een spiertje trilt in zijn wang als hij zijn hoekige kaken op elkaar klemt. ‘U heeft vast geen flesjes cola, wel?’ Een blos groeit op zijn wangen.

‘Nee,’ zegt ze vriendelijk. ‘Daar kan ik u niet aan helpen, helaas.’

De man knikt een keer, steekt zijn handen in zijn zakken en laat zijn blik weer over de rekken dwalen. ‘Dat vermoeden had ik al.’

Ik laat mijn onderarmen rusten op het blad en breng een hand onder mijn kaak. Zijn manier van doen is een luchtige mix van onverschilligheid en minachting. Zijn haar valt tot in zijn nek en over zijn voorhoofd. Dikke lokken die zo diepbruin zijn dat ze in het zonlicht een warme gloed krijgen.

‘In het hotel hebben ze cola,’ zeg ik en ik gebaar met een rukje met mijn kin naar de overkant. ‘Niet in een flesje maar in een glas.’

Zijn blik reist naar mij en de blos op zijn wangen breekt door. ‘Ik wilde een flesje hebben voor op de kamer,’ zegt hij met een flauwe glimlach. Het valt me op dat er een kuiltje verschijnt in zijn rechterwang. ‘Dan hoef ik niet steeds beneden te zitten.’

Martha gebaart subtiel met haar hoofd naar onze eerste en enige klant. Haar mond vormt geluidloos ‘vreemdeling’.

Ik pers mijn lippen op elkaar en richt me met een neutraal gezicht op de man. Nu ik hem langer bekijk, valt het me op dat hij er goed verzorgd uitziet. Zijn gezicht is gladgeschoren en hij heeft iets voornaams dat ik niet kan plaatsen maar lijkt voorbehouden aan een man met blauw bloed.

Hij pakt een olijfzeepje op, ruikt eraan en legt het zonder een sprankeling interesse weer terug bij de rest. Zijn blik dwaalt nogmaals door de winkel en blijft dan rusten op mijn gezicht, waarna hij met de meest innemende glimlach die ik ooit heb gezien zegt: ‘Wordt het toch een glas.’ Er klinkt een zweempje vrolijkheid in zijn stem door.

Ik weet niet wat het is, maar zijn verschijning in combinatie met de heerlijke glimlach doet iets met mijn lijf dat ik nog niet eerder heb gevoeld. Vlindervleugeltjes kriebelen tegen de binnenkant van mijn buik, mijn hart maakt een hupje en ik adem een keer diep in. Dan hoor ik mezelf zeggen: ‘Vanavond ga ik met een paar vrienden naar het Bastionstrandje. Even wat anders dan een hotelkamer.’ Ik voel hoe mijn wangen warm worden. Nodig ik deze vreemde gozer nu zomaar uit bij het kampvuur? ‘Het stelt niet veel voor, beetje

kampvuur, flesjes bier...’ zwak ik mijn gretige uitnodiging wat af. ‘Cola.’ Ik schokschouder. ‘... kijk maar.’

Een geheimzinnig lachje speelt om zijn mondhoeken als hij mijn woorden overdenkt. Hij denk vast dat ik een of ander hopeloos dorpstrutje ben dat al die jaren smachtend heeft zitten wachten tot hij in de winkel opdaagt, mijn prins, mijn held. Ik kijk een tel naar Martha, die het hele gebeuren geamuseerd gadeslaat. Ik frons naar haar en zij verlegt haar blik naar buiten, maar de trilling van haar onderlip verradt dat ze moeite moet doen om haar lach in te houden.

‘Misschien,’ zegt hij en zijn ogen twinkelen als hij zijn blik in de mijne boort. ‘Een hotelkamer is allesbehalve een gezellige plek.’

Ik friemel wat met een pen en een elastiekje. ‘Kan ik me voorstellen. Bent u ver van huis?’

‘U.’ Hij proeft het woord. ‘Nu voel ik me opeens bejaard.’

Martha trekt haar mond in een bredere glimlach. ‘Niks mis met bejaarden.’

‘O, sorry, ik bedoelde niet... Ik wilde niemand beledigen.’ De blos op zijn wangen kleurt donkerder roze. Dan frons hij alsof hij nu pas echt goed begrijpt wat Martha heeft gezegd. Mijn bazin heeft de eigenaardigheid om in een gesprek opeens een opmerking te droppen die je heel ongemakkelijk maakt en waardoor je gaat twijfelen aan jezelf en wat je net hebt gezegd.

Mijn handen wriemelen nerveus met een elastiekje tot ik het plotseling per ongeluk rakelings langs zijn gezicht katapulteer. ‘Sorry,’ stamel ik en ik voel mijn wangen gloeien. ‘Hij floepte opeens weg.’

De knapperd kijkt me aan, mompelt nog een excuus over zijn opmerking en steekt dan een hand op. Hij heeft mijn elastiekoffensief totaal gemist. ‘Misschien tot vanavond dan,’ zegt hij op zachte toon. Op zijn hakken draait hij zich om en beent de winkel uit.

‘Zei ik iets verkeerd?’ vraagt Martha op vriendelijke toon aan mij.

Ik glimlach naar haar. ‘Jij niet.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Het is natuurlijk behoorlijk ongemakkelijk om direct te worden uitgenodigd voor een kampvuur als je een winkel binnenloopt om een flesje cola te scoren. En dan ook nog eens te worden beschoten met elastiekjes die met de snelheid van een kruisraket langs je oren suizen.’

Martha hinnikt lachend. Ik heb nog nooit iemand zien lachen zoals zij, het is aanstekelijk aandoenlijk. ‘Ik vond die uitnodiging wel aardig van je.’ Martha knikt met haar hoofd naar me om haar woorden kracht bij te zetten. ‘Je begint al een echte Zeeuw te worden.’

‘Mijn grote teen misschien, meer niet.’ Ik ga weer in de gebruikelijke houding hangen, met mijn onderarmen op de toonbank en mijn hoofd steunend in mijn handen. ‘Kan ik misschien nog iets poetsen? Of stickeren?’ Ik werp een blik op de klok aan de wand. ‘Zeepjes maken?’ Nog een halfuur te gaan totdat we de winkel kunnen sluiten.

‘Nee, meissie. Geniet nou maar van de rust. Over een paar weken snak je ernaar.’

Ik kan het me niet voorstellen. Ik gedij het beste in een omgeving waar meer werk dan tijd is. Aan de overkant zie ik de knappe gozer van net Hotel Veere binnengaan. Ik slaak een diepe zucht. Die zie ik vast nooit meer terug.

Wat als één nacht onder de sterren alles verandert?

In het pittoreske Veere gaat Lotus op zoek naar haar biologische vader, maar ze stuit op Sander, een knappe astronoom. Hun liefde voor sterren brengt hen samen, maar hun idealen zetten hen juist lijnrecht tegenover elkaar. Lotus droomt van harmonie tussen mens en natuur, terwijl Sander alles inzet op de wetenschap. Toch blijken ze elkaar nodig te hebben om hun dromen waar te maken.

Lukt het deze *grumpy vs. sunshine* om hun verschillen te overbruggen en samen hun doelen te bereiken?



Anja Jansen is bekend van onder andere *Bikini's & kites* en *Weer op de rit*. In de heerlijke small town romance *Zee van sterren* waan je je even onder de eindeloze Zeeuwse sterrenhemel.

'Een meer dan leuk verhaal, hier en daar lekker steamy en met heerlijke humor.' –
Lezersreactie op Hebban over *Weer op de rit*

www.zomerenkeuning.nl



9 789020 553956 >

Z&K